

„De ejede den store Langmodighed med Livet. Den fik jeg ikke i Arv. Det var vel godt for noget. Kun ikke for mig selv.“

Lidt efter føjede han til, som var det Svar paa et Spørgsmaal:

„For Mennesker af min Art findes der ingen Lykke. Vi er ligesom Spedalske fordømte til Isolation.“

Bjerreby svarede, at han dog altid havde haft mange hengivne Venner og trofaste Tilhængere. Men da slog han Øjnene vidt op med noget af den gamle Vildskab i Blikket.

„Ja! Og for hver oprigtig Ven tredive falske! ... At jeg var en lille Smule klogere end Mængden, blev min Skæbne. Had og smaalig Misundelse har fulgt mig gennem Livet saa trofast som min egen Skygge ... forgiftede Tilværelsen for mig lige fra min Ungdom. Det er Sandheden om mit store Held!“

Ude i et Venteværelse ved Siden af Forstuen sad Zaun. Den trofaste lille Mand havde hele Tiden været den første, som mødte her om Morgenens for at høre, hvorledes Natten var gaaet, og Gang efter Gang i Løbet af Dagen var han kommen tilbage for at tilbyde sin Tjeneste. Han havde stadig haabet paa at skulle blive kaldt ind til Enslev for at tage Afsked med den Mand, der i hans Øjne næsten var mere end et Menneske. Men Enslev havde ingen Fremmede villet se.

Han sad og ventede paa de sidste Efterretninger fra Sygeværelset, da en af Klinikens Karle kom ind og lagde de sidste Aftenblade paa Bordet. Trods hans dybe Nedtrykthed fløj der straks en stor Uro paa ham ved Synet af Aviserne, og han modstod ikke længe Fristelsen til at kigge i dem for at se, hvad nyt der kunde være om den store Brand i New York, om Musette-Processen i Paris, om Miniserkrisen i Portugal, Londoner-Firmaet Blackbourns Kæmpefallit, de tre indebrændte Børn i Frankfurt, Gravfundet ved Toulouse, Droskestrejken i Wien, den forsvundne engelske Rejsende i Jerusalem og de hundrede andre Begivenheder rundt om i Verden, som han med saa levende Interesse fulgte.

Men nu kom Professor Bendix ind ledsaget af sin Assistent. Professoren satte sig ned for at skrive Aftenbulletinen til Bladene.